

storkredsene, områderne og hele landet. Der er således intet til hinder for, at en amtskreds kan vælge flere kandidater, end antallet af opstillingskredse angiver.

Bestemmelserne om valgbestyrelserne og deres funktioner er ikke undergået væsentlige ændringer. Her skal kun nævnes, at man i § 18 har begrænset antallet af medlemmer af opstillingskredsens valgbestyrelser.

IV. Valgparter og valgkandidater (§§ 23—27).

De heri indeholdte regler om *anmeldelse af nye partier* afviger ikke fra, hvad der forud har været gældende. Som hidtil kræves hertil 10 000 vælgeres underskrift — det samme antal, som blev fastsat i 1920, da det samlede vælgertal var lavere, end tilfældet er nu; forholdsmæssigt set kan kravet altså siges at være lempet siden dengang. Også reglerne om opstilling af kandidater til valgene er stort set uændrede.

V. Valget (§§ 28—54).

Reglerne om *udvælgelsen af de valgte kandidater* på grundlag af de opnåede stemmetal er kun undergået mindre ændringer. I stedet for den almindelige kandidatopstilling med een kandidat i hver opstillingskreds kan som hidtil anvendes partiliste eller sideordnet opstilling af to eller flere kandidater i samme opstillingskreds. For denne sidste opstillingsform, den sideordnede, er der dog foretaget den ændring med hensyn til *fordelingen af de såkaldte partistemmer*, at disse tillægges de enkelte kandidater i samme forhold, som kandidaten har opnået personlige stemmer i den pågældende opstillingskreds. Tidligere tilfaldt partistemmerne den af partiets kandidater, der havde fået flest personlige stemmer i kredsen.

Som foran nævnt skal *kredsmandaterne fordeles mellem partierne* efter ændrede regler, der i højere grad end de hidtil gældende tager hensyn til de mindre partier. Samtidig har man slettet den forrige valglovs bestemmelse om, at partier, der vinder så mange kredsmandater, at de derved opnår større repræsentation, end de forholdsmæssigt har krav på, skal